Aðrir skriva um grind

Nógv hevur verið skrivað og tosað um grindadráp í Føroyum, nú aftaná at ávísir umhvørvisfelagsskapir hava gjørt vart við seg og víst ónøgd sína við grindadrápið, soleiðis sum tað fer fram í dag.

Vit hava trivið í bunkan av nøkrum av tí, sum hevur staðið í bløðunum. Vit endurprenta eina oddagrein, sum stóð í danska blaðnum Information og eina grein, sum Karl Nolsøe hevur skrivað um grindadráp, eisini í blaðnum Information.

Eisini endurprenta vit lesarabrævsíðuna á enska blaðnum Daily Express nú um dagarnar, har fólk bæði eru fyri og ímóti grindadrápi. Ein av lesarunum er føddur í Føroyum, men er búsitandi í Bretlandi.

Føroyingar bløðtystir villmenn

Ein kann lesa haturið í andlitinum á hesum bløðtystu villmonnunum, á børnum teirra eisini, og tað letur einki eftir til hugflogið.

Nakað soleiðis málber ein av lesarunum í enska blaðnum Daily Express seg, nú aftaná at hetta blaðið hevur skrivað um grindadrápið og vist myndir frá tí.

Á lesarbrævsíðuni »The

Framhald á síðu 19

THE VOICE OF BRITAIN

EXPRESS

Blood on the beaches

Stop this slaughter

IF YOU intended to shock every decent-thinking person, you certainly did that with your exposure of the horrendous slaughter of pilot whales on the beaches of the Danish-controlled Faroe Islands.

I felt horror and nauseating sickness at the useless slaughter of these harmless, trusting creatures.

Many thousands of people must feel as I do.

The look of hate on the face of these bloodthirsty savages, including the children, leaves little to the imagination.

It is high time the British Government slapped a ban on the import of fish from these islands, or on other Danish goods if this would bring pressure to bear to get the slaughter stopped.

So many problems in this world are shelved and quietly forgotten because of apathy. Let this not be one of them.

Mrs R F Bromige,
Wraysbury, Berks.

AS AN active branch member of the RSPCA, I commend the Daily Express for publishing those horrific pictures of the annual whale slaughter in the Faroe Islands, even though they made me feel sick.

Thanks for showing us

RECENTLY I criticised you for offering a fur coat as a prize in a recent competition. Equally, I feel that I should be just as quick to thank you for publishing the terrible facts about the barbaric slaughter of the pilot whales in the Faroes.

Harry Dell, Upminster, Essex.

But they're such gentle people really

AS a woman who was born in the Faroes, I was sad to see your pictures of whales being killed.

But I was equally revolted at mice being slaughtered on my daughter's farm, here in England.

Please leave the Faroe Islanders alone. They are gentle and hospitable. They don't fight, mug or murder. They love children and old people. Their way of life is that of the fisherman.

Mrs M Cruse,
Colliers End, Herts.

YET another sickening example of animal abuse is brought to public attention. While it is still fresh in all our memories, let us implement an immediate ban on all imports from the Faroes.

Angela Collins,
Oldham, Greater Manchester.

THEY WERE OUR HEROES

BEFORE we consider a boycott on Faroes fish, let us remember that during the last war, when the Icelandic fishermen refused to supply us with fish unless we provided an escort, the brave Faroes folk stepped in and kept up a steady supply of fresh fish for our people. Their actions caused a great loss of life and shipping for their nation.

Eric Michael Powell, Chirk, Clwyd.

As it seems to take governments and politicians months to get any sort of action going, I appeal to every housewife to buy nothing Danish until their government stops the slaughter.

Don't think to yourself: "Mr. half pounds of butter, or cheese, or bacon, or my can of lager won't make any difference" — because it will. Many grains of sand can make a desert.

The British housewife can pull a lot of weight if she really tries.

Phyllis D Bryan,
Hounslow, London.

A BOYCOTT of Danish imports should be our first step — we have to stop this horrendous slaughter, but it needs political backing. Butchering pregnant females, nursing mothers and their young is evil. Obviously these people have inherited the uncivilised antics of their ancestors, the Vikings.

They are ethically blind, and to think they are teaching their children this blood sport instead of teaching them about the natural world is a threat to the peace and harmony of our world.

Norman Giffard,
Bury, Greater Manchester.

WE British also commit many barbarous acts in the name of tradition — ask the fox and its cubs, the noble stag and the pheasant, or the shy badger. They could tell you all about agonising terror-stricken death in the name of tradition.

May we now look forward to an equally spirited attack on the barbarians who inflict such agony on these creatures, or would it upset too many people in high places?

Albert Guy,
Newton Aycliffe,
Co Durham.

AF KARL NOLSØE

OVENSTÅENDE udtryk benyttes i en protestskrivelse, som et EF-udvalg tilsendte den danske regering i forbindelse med grindedrab på Færøerne.

For en færing med respekt for sit folk og dets kultur er det hårde ord. Protesten kan komme til at have alvorlige konsekvenser for færøsk fiskeeksport og for aftaler med EF.

Færingerne har altid fanget grindehvaler, og de har været en nødvendig forudsætning for nationens overlevelse gennem tiderne.

I dag udgør denne fangst et værdifuldt og kærkomment tilskud i færøske husholdninger.

Al jagt påfører ofrene lidelser, hvad enten det gælder skovens og markernes dyr, fuglefangst. Dyr, der bliver såret og undslipper, dør ofte efter længere tids lidelser.

Fisk, der bliver fanget i net, med snøre eller langline, lider i timer eller dage, hvilket kan konstateres ved undersøgelse af mælkesyreindholdet hos de dræbte dyr. Vore husdyr, køer, tremmekalve, fabriksgrise og burhøns lider under de unaturlige forhold, de er nødt til at leve under.

Hvor meget lider disse dyr under forberedelserne til slagtning og under selve drabsprocessen?

På Færøerne har man i årevis diskuteret, hvad der kan gøres for at mildne grindedrabene, uden at være kommet til andet resultat end, at der er visse steder, som i dag er uegnede på grund af havneudbygning og forurening. Det ideelle sted for grindedrab er en fjord eller vig med lavt vand inde i bunden og med sandstrand.

Når grindeflokken drives ind sådan et sted, gælder det om at skabe panik så den river en masse vand med sig og løber op på stranden, hvor dyrene bliver liggende efter at vandet er løbet tilbage i søen.

Derefter er det et spørgsmål om minutter, til hvalerne er døde, når det er erfarne folk, der tager sig af denne del af jagten.

Selv den største grindehval kan med passende kniv dræbes i løbet af sekunder med to hurtige snit og et dybt stik ned mellem den forreste ryghvirvel og nakken.

Rygmarven overskæres og hvalen er død.

Uheldigvis er der ofte dyr, som ikke går på land men bliver svømmende udfor stranden og derfor må dræbes fra bådene.

Man hugger en grindekrog i dem, trækker dem langs siden af båden, hvorefter processen er den samme som på land. For tilskueren ser det meget voldsomt ud, megen råben, bragen af både, der støder sammen eller knuses af hvaler, der løber ind i dem eller i dødskampen knuser dem med kraftige slag.

DET ER ET blodigt skuespil at stå som passiv tilskuer til, og det tilbagevendende spørgsmål er, kan det gøres mere »humant«?

Forskellige forslag kommer jævnligt:

Man kunne skyde dem med gevær.

Denne metode er for farlig for omgivelserne, da kuglernes baner er uberegnelig, såfremt de ikke rammer mål men strejfer vandet eller andet, hvorfor dette ikke tillades inde i fjordene men kun ude på det åbne hav.

Man kunne fange dem i net.

Men så ville en stor del drukne.

Størstedelen af den store nordatlantiske grindehvalbestand dør ikke som følge af menneskers jagt men som følge af alder og sygdom og lider da druknedøden, andre bliver dræbt af spækhuggere eller »killerwhales«, der med deres skarpe tænder river store stykker spæk og kød ud af de endnu levende dyr, eller dræbes af andre af havets rovdyr.

Bestanden er så stor at færingernes fangst har ingen som helst betydning for dens overlevelse.

Færøerne er inddelt i grindedistrikter, hvor hvert eneste menneske, der på dagen for drabet befinder sig i vedkommende distrikt er berettiget til sin lige store andel af fangsten, mænd, kvinder og børn, selv barnet i moders liv og den fremmede, der tilfældigvis måtte befinde sig der på stedet den dag, alle har samme ret.

Fangsten har stadig betydning for husholdningerne og deres trivsel.

Dens ophør vil for de mange betyde et reelt afsavn.

Al fangsten forbruges på færøerne og er ikke genstand for eksport.

Blodig? – ja, men ikke et skuespil for færingerne.

Karl Nolsøe – cand. polit., freelance journalist.

Truet miljø

FRA FÆRØERNE over Island og Grønland til det nordlige Canada og Alaska er det miljø, der skal sikre indbyggerne en menneskeværdig tilværelse, nu for alvor ved at være i fare. Truslen kommer fra de rige industrinationer i Vesteuropa og Nordamerika, hvor ivrige pressionsgrupper, publicityhungrende notabiliteter og popularitetsjagende myndigheder er gået sammen om et forsøg på at ændre balancen mellem mennesket og naturen i de arktiske egne.

Det seneste udslag af denne miljøfjendtlige kampagne har vi set på Færøerne, hvor aktivister fra en britisk organisation, der kalder sig The Environmental Investigation Agency, forsøgte at hindre den årlige slagtning af grindehvaler. Det kom de skidt fra, fordi færingerne med beslutsomhed forsvarede deres miljø. Lagmand Atli Dam kaldte ligeud de entreprenante aktivister for »forbrydere og økonomiske terrorister«, og de blev behandlet derefter.

De britiske aktivister handler ud fra en forestilling om, at bestanden af grindehvaler skulle være truet af de årlige grindedrab på Færøerne. Men som en repræsentant for hjemmestyret, Juliana Klett, søndag sagde til dagbladet Politiken, så er Færøerne de første til at være på vagt, hvis bestanden af grind er truet. »Den største trussel mod grindehvalerne er forureningen udefra, ikke vores fangst på et par tusinde grinder om året«, siger hun.

MEN HVORFRA MON »forureningen udefra« kommer? I alt væsentligt fra de samme lande, som aktivisterne kommer fra. Der er derfor ikke noget at sige til, at færingerne såvel som andre nordatlantiske folkefærd anser de generende aktioner for at være toppunktet af hykleri. I store havområder af betydning også for disse samfund – som f.eks. Østersøen og Nordsøen – er forureningen vokset til sådanne dimensioner, at manglen på ilt truer fiskebestanden. Store skovområder, der ligeledes er af betydning for den økologiske balance, visner bort på grund af forsuring. De nordatlantiske folk mener derfor, at de vesteuropæiske og nordamerikanske miljøgrupper helt bogstaveligt kunne begynde med at feje for egen dør, før de indskiber sig i gummi- og andre miljøbåde for at genere traditionelle fangstmetoder i egne, hvor vilkårene for overlevelse altid har været en barsk, men økologisk forsvarlig omgang med naturen.

Så længe aktionerne antager den form, som det skete ved Vestmanna på Færøerne, udgør de ikke det store problem for lokalbefolkningen. Aktivisterne blev håndfast, men miljøvenligt uskadeliggjort af grindeformand Gudmund Olsen, og trods lagmandens hårde ord om dem og den fare, de skabte med deres aktion, er de sluppet for videre tiltale. Langt farligere for færingerne og andre nordatlantiske folk er de reaktioner, der udløses i industrilandene på begge sider af Atlanten.

Det mest illustrerende eksempel i den forbindelse er den kampagne, der i de senere år er ført mod sælfangsten i Canada og Grønland. Det i forvejen så økonomisk sårbare grønlandske samfund har lidt betragtelige tab, fordi eksporten af sælskind er blevet skadet af denne kampagne, der ikke blot fik enorm omtale i kraft af Brigitte Bardots deltagelse i den, men som også blev fulgt op af et EF-forbud i 1983 mod import af skind fra sælunger. Det er bemærkelsesværdigt, i hvor høj grad Grønland er blevet ramt, selv om den grønlandske sælfangst *ikke* er rettet mod sælunger.

DEN NYE ESKIMOISKE og indianske bevægelse, Indigenous Survival International (ISI), sætter derfor tingene i det rette perspektiv ved nu at henvende sig til FNs *menneskerettighedskommission*. Nu må vi, siger de, forsvare vores eksistensgrundlag som mennesker imod de allerværste, modeprægede miljøkampagner, der udspringer fra de velstillede, vestlige samfund. I den forbindelse er der i ISI's henvendelse til menneskerettighedskommissionen nogle oplagte overdrivelser. I hvert fald er der grund til at sætte spørgsmålstegn ved påstandene om, at urbefolkningen i Grønland, Canada og Alaska er »den socialt og økonomisk hårdest ramte befolkning i verden«, og at det stigende antal selvmord i disse folkegrupper har sammenhæng med kampagnen mod sælfangst. Men den desperation, som disse påstande afspejler, er der til gengæld al mulig grund til at tage alvorligt.

Det er netop det, som aktivisterne imod grindedrab og sælfangst ikke gør. De farer frem med en ophøjet foragt for de folkeslag og de kulturer, der rammes af deres kampagner. De små, udsatte samfund i det nordatlantiske område er i overhængende fare for at blive den bekvemme syndebuk for industrilandenes dårlige samvittighed i miljøsager. Og det er særlig ironisk i betragtning af, at netop disse samfund igennem århundreder er blevet vænnet til at tage langt større økologiske hensyn end de lande, der har levet materielt højt på uansvarlig omgang med naturens ressourcer.

I betragtning af, at såvel Grønland som Færøerne tilhører det danske rigsfællesskab, påhviler der den danske regering et særligt ansvar i denne forbindelse. For det er den, der udenrigspolitisk skal varetage de to områders interesser over for omverden. Og derfor ville det være befriende, hvis den nu gør klart, at det vigtigste miljøhensyn i det nordatlantiske område består i at sikre de forskellige folkeslag anstændige muligheder for at overleve på et rimeligt niveau – uanset hvad miljøgrupper fra det uanstændigt forurenende Vesteuropa måtte finde på at foretage sig over for hvalfangst og sældrab. *tok*